

46. årgang

3

PIGE SPEJDERNE 1963

Spejderhjælpen: 10.000 kr. til arbejdet blandt døve

Kender I dette, på en rigtig grå og trist dag, at få en af de helt store oplevelser? Det fik jeg den 10. december 1962.

Jeg sad og arbejdede på kontoret for døve. Telefonen kimede (naturligvis på et højest uheldigt tidspunkt, for sådan er det på en „grå dag“), men denne opringning gjorde pludselig dagen til en festdag. Den telefoniske meddelelse gik i al korthed ud på, at spejderhjælpskomiteen havde bevilget 10.000 kr til arbejdet blandt døve!

Jeg fløj op ad trapperne, til Danske Døves Landsforbunds kontor, hvor forretningsudvalget netop sad i møde. Som jeg stod der, begyndte tankerne at løbe rundt i hovedet på mig. Hvad var det, jeg skulle op og meddele? Kunne det være rigtigt, at døve børn havde fået penge fra Spejderhjælpen?

Jeg gik indenfor (her nytter det ikke at banke på døren først, for det er der ingen, der hører), og jeg stod afventende, indtil der kom en lille pause i forhandlingerne. Jeg bad formanden, om jeg måtte komme med en bemærkning, og det fik jeg lov til.

På tegnsprog fortalte jeg så om jeres gave til de døve. Jeg ville ønske, at alle I, der har været med til at tjene penge til Spejderhjælpen, kunne have været med i dette øjeblik, så I kunne have set hvilken jubel, meddelelsen om jeres gave, udløste.

Da den første glæde havde lagt sig, gik vi over til at drøfte, hvad pengene skulle bruges til, for der er nemlig mange huller, der trænger til at blive stoppet.

Jeg skal nok senere fortælle jer om jeres pengegaves anvendelse.

Inge Larsen

INDHOLD

Spejderhjælpen til døve	46
Jeg vælger mig april	46
Spejderchefen skriver	47
Hjemstavnsmærket: Bindingsværkshuse	48
Med dyrefotografen ud i naturen	50
Landspatruljekonkurrencen Regnbuen	51
Husflidsside: Filtkylling	52
Køkkenhjælper og pionere	52
Kløversiden: På tur ind i klintekongens rige	53
På økseløb med Aase og Kis	53
Vibe og hendes patrulje	54
Småtterier	57
Skal vi synge „Waltzing Matilda“	58
Patruljehjørnet: „De som er udenfor“	60
Det stod i avisen	61
Tinka	61
Postbox	62
Donatello Sct. Georg	62
Udvalgt til næste amerikarejse	62
Spejderhjælp til hjemløse børn i Thailand	63

☆

Forsidebilledet er en hilsen fra Finland.

☆

Næste nr. af „Pigespejderne“ kommer 1. maj.

Nr. 3. Marts 1963

„PIGESPEJDERNE“ — medlemsblad udgivet af Det Danske Pigespejderkorps.

Redaktør: Ruth Estrup.

I redaktionen: Ruth Vallentin, Nete Germark og 6 glade Bladus.

Bidrag til „Pigespejderne“ bedes sendt til: Pigespejdernes redaktion, Lundsgade 6, København Ø.

ca. 40 dage før bladet skal udkomme.

Trykkeri: Fyens Stiftsbogtrykkeri.

HUSK

at aflevere frimærker

inden Sct. Georgsdag

til Korpskontoret,

Lundsgade 6,

København Ø.

Jeg vælger mig april!

I den det gamle falder,
i den det ny får fæste,
det volder lidt rabalder,
dog fred er ej det bedste,
men af man noget vil.

April

Jeg vælger mig april,
fordi det stormer, fejer,
fordi det smiler, smelter,
fordi det evner ejer,
fordi det kræfter vælter ...
i den bli'r som'ren til!

Bjørnstjerne Bjørnson

April kan ikke opfylde alle sine løfter — men den gør sit bedste

Kære spejdere!

Er der ikke næsten noget symbolsk i, at vi fejrer Sct. Georgsdag i april, den festligste af alle årets måneder? April giver os dejlige løfter, den gør også sit bedste for at holde dem, men altid lykkes det nu ikke.

Tænk på hele det mylder af brogede små blomster, der vælder frem i haver, skove og grøttekanter. Hør det jublende fuglekor og snus til en håndfuld have- eller markmuld, den dufter af grøde. Vi får sommerfornemmelser i det dejlige solskin, der kalder små kække fregner frem på næserne. Vi daser i solen og drømmer om badestrand og lejrlev.

Da, lige med eet, fejer en sort sky hen foran solen og sender en isnende haglbyge ud over alt og alle. Fuglene tier, blomsterne hænger med næbbet, og folk skynder sig i læ. Borte er sommerdrømmen. Dog, uvejret varer kun kort, vi får atter mildt og varmt solskin fra en blå himmel, og så nyder vi det endnu mere. April kan ikke opfylde alle sine løfter om liv, varme og glæder, men den gør sit bedste, og for hver dag bringer den os et skridt fremad mod den lyse tid.

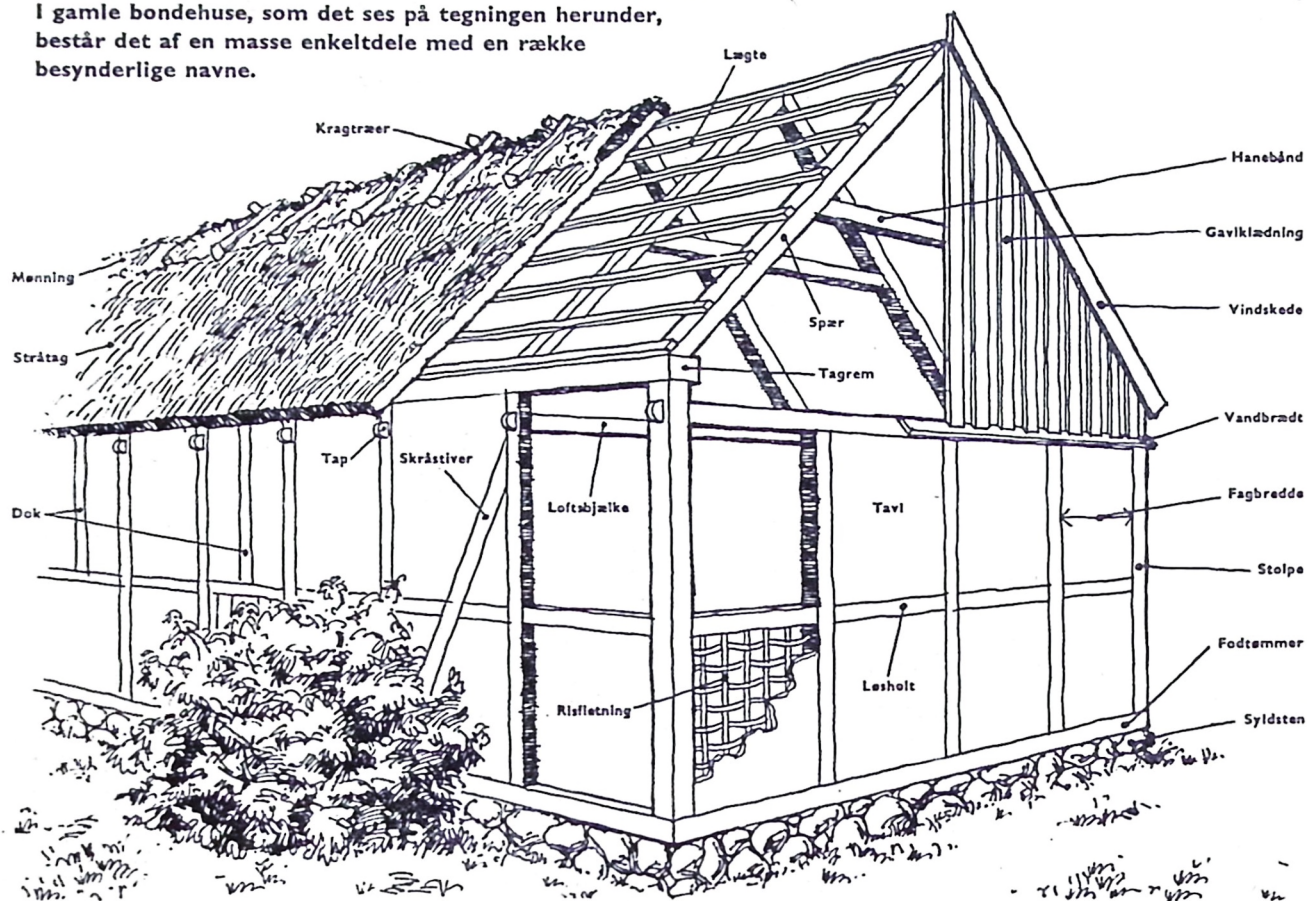
Mon vi ikke alle går hver til sit — opfyldt af glade tanker og gode forsætter, når vi sammen med vore kammerater har festligholdt Sct. Georgsdag? Vi synes, at vi kan så meget. Men en skønne dag kommer haglbygen, måske i form af en skuffelse i skolen, måske noget derhjemme er trist, eller vi har selv gjort noget, vi fortryder. Der kommer så mange små haglbyger, som vi skutter os under. Men af dem lærer vi at gøre tingene bedre og rigtigere — måske lærer vi også, at selvom vi syntes, at vi gjorde vort bedste, så kunne vi nok alligevel have gjort det bare et lillebitte nøk bedre endnu. Vi kan tage eksempel efter vort løftes måned, prøve at bøde på vore fejl og for hver dag, der kommer, bringe mere solskin og varme til dem, vi har kær.

God Sct. Georgsdag!

Spejderchefen.

Hjemstavnsmærket: Sådan er mange bindingsværkshuse bygget

Bindingsværket er det skelet, der bærer tag, vægge og lofter. I gamle bondehuse, som det ses på tegningen herunder, består det af en masse enkeltdele med en række besynderlige navne.

BINDINGSVÆRKET er normalt af egetræ og hviler sædvanligvis på en række

SYLDSTEN, d. v. s. enten en række sten under hele huset eller en enkelt under hver stolpe. De skal hindre stolperne i at synke ned i jorden eller i at blive ødelagt af jordens fugtighed.

STOLPERNE er bindingsværkets lodrette, bærende dele. De står med en afstand af $1\frac{1}{2}$ – $2\frac{1}{2}$ m og hviler ofte på

FODREMME (fodtømmeret), en sværere bjælke, der ligger på syld-

stene. De skal styre stolperne for neden og beskytte dem yderligere mod fugtighed.

FAG er betegnelsen på stykkerne mellem de enkelte stolper.

LOFTSBJÆLKERNE forbinder stolperne parvis. I de nyere bygninger blev de lagt oven på.

TAGREMMENE, som er de vandrette bjælker, der afslutter væggene foroven. På dem hviler

SPÆRENE, som er 2 bjælker, der er sat sammen i en vinkel; de danner grundlaget for taget, idet tagdækningsmaterialet lægges på dem. Det er oftest

STRÁTAGET, der foroven „monnes“ med græstørv eller halm. I nogle egne af landet sikrer man monningen ved at lægge

KRAGTRÆER over. De består af 2 stykker brænde, sat sammen med en nagle.

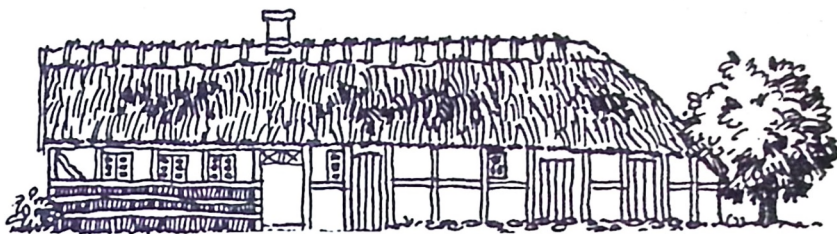
TAVLENE er mellemrummene mellem tømmeret i husets vægge. De udfyldes med murværk eller ler, der klines på en risfletning. Nu og da indsættes fyldtømmer som ekstra afstivning.

— men bindingsværkshuse er forskellige fra egn til egn

Ligesom gamle danske folkedragter skifter bondehusene udseende fra egn til egn. Her ser du tre typiske huse fra Sjælland, Fyn og Jylland.

SJÆLLAND

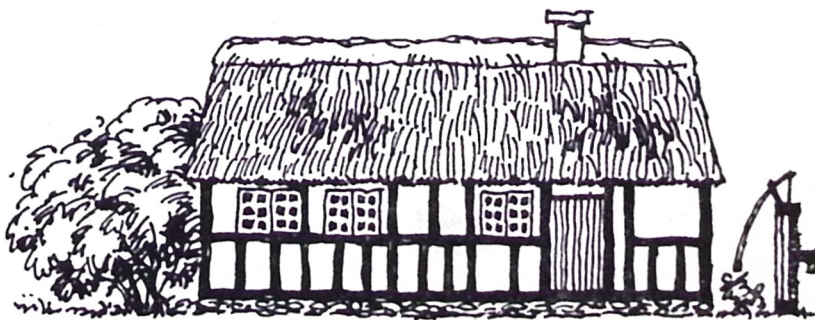
De sjællandske gårde og huse er karakteristiske ved det meget fattige bindingsværk, hvilket oftest skyldtes mangel på egnet træ. Den typiske farve var hvid, og oftest hvidtede man hele huset over, også bindingsværket ved pinsetid. Sjællandske huse er meget lave som en følge af den ringe husbredde, langs væggene findes ofte tilbyggede udhusrum, som taget er forlænget ned over. Kragtræer bruges altid.

FYN

Bindingsværket på Fyn er meget rigere end på Sjælland og farverigdommen meget større. Her er bindingsværket ofte malet i rød, brunt eller sort. Mange af landets største og flotteste 4-længede bindingsværksgårde findes på Fyn.

ØSTJYLLAND

I Østjylland træffer vi landets rigeste bindingsværk, nu og da kan endog hele den nederste halvdel af huset være af tømmer. Der er et meget nærmere slægtskab mellem de fynske og jyske bygninger end mellem de fynske og sjællandske. Også i Jylland males tømmeret, og tavlene kan være hvide, røde eller gule. Men kragtræer savnes næsten altid.

Billeder og tekst i uddrag fra BO BEDRE, september 1962.

Mågen strakte hals

skræmte, ja, så flyttede de sig som regel ret pludseligt, så man let kom bagefter. Endvidere skete det også, at man efter hjemkomsten og fremkaldelse af pladen opdagede, at man ikke havde taget sig tilstrækkelig i agt for en gren eller nogle græsstrå i forgrunden — eller den bortflyvende fugl kun aftegnede sig på pladen som en grå plet i det fjerne. Et billede af en løbende ræv var også en skuffelse, den havde vendt halen til og faktisk skjult sig under det rige hårfylde heri. — Ak ja!

Det gik straks bedre, da jeg fik vished for, at også dyrene har deres vaner, som de følger ret nøje. Et rådyr, der efter solnedgang kommer frem på engen for at græsse, kan man regne med at se samme sted og ved samme tid i ugevis. Et egern, der tilbringer mange timer daglig med at gnave fro fra grankogler, tager sig en middagslur og vender tilbage til arbejdet på klokkeslæt.

Da det blev forår, prøvede jeg at fotografere så sjælden en fugl som den smukke og sagnomspundne isfugl, hvor den holdt til nede ved skovsoen. Apparatet blev opstillet omhyggeligt, hvor den havde sin fiskeplads, og forsynet med en lang snor, bundet til udløseren. Imedens gik jeg selv i skjul bag nogle buske i passende afstand. Da fuglen endelig arriwerede, og jeg trak i udløseren, væltede hele opstillingen i soen — og fuglen fløj sin vej! Bedre blev det

Med dyrefotografen ud i naturen

AF MANDEN FRA SKOVENE

Det er ikke min hensigt i denne artikel at fremkomme med mange og gode råd, men blot give nogle skildringer af mine oplevelser som fotograf i naturen.

Det begyndte for år tilbage, da jeg ikke længere fandt nogen spænding ved at forevige arkitektoniske mærkværdigheder, opstillede gruppebilleder og tante Agathe i gynestolen.

Det var dengang, hvor rullefilm endnu var nyt, og hvor vi klarede begivenhederne med et 9 × 12 apparat til glasplader. Udstyret med tilbehør, stativ, taske, ekstra kasetter, filtre og forsatslinser, vejede adskillige kilo, og travede man en hel søndag således belæst, var man ikke i tvivl om, på hvilken skulder remmen gnavede.

Jeg har dog ikke fortrudt disse anstrengelser. Tværtimod har de mange timer i den fri natur, ofte alene, eller i selskab med en god ven, været særdeles godt anvendte. I de senere år har jeg mødt mange andre, der med moderne og fint udstyr forsøgte sig som dyrefotografer. Nogle med held, andre ikke. Og det er min opfattelse, at de sidstnævnte langt fra besad de billigste apparater. De havde ofte ofret et betydeligt beløb på udstyret og var derved forledt til at tro, man ad den vej kan klare alting. Det er naturligvis af en vis betydning, men hvis man selv savner tålmodighed, så er det hele spildt. De levende dyr og fugle under Guds frie himmel har lært at være forsigtige, når mennesket er i nærheden. Kun hvis man er indstillet på at afse timer, måske dage, på et levende motiv, kan man regne med at nå resultater. (Men så er man forresten også mere glad for sådan et billede end for et dusin andre, som man har erhvervet uden anstrengelser.)

Fugle har alle dage haft min særlige interesse. Det var derfor ganske naturligt at begynde med at fotografere nogle af dem, der var jo nok at vælge imellem.

Det viste sig dog hurtigt, at sagen ikke var så lige til endda. Inde under skovens tætte kroner var der — rent fotografisk — ikke særlig meget lys. Var fuglene lidt op-

dog, da jeg fandt dens rede og de halvtstore unger vovede sig ud i dagens lys fra den underjordiske hule i brinken.

En hvid og dunet ugleunge i et hult træ var et taknemligt motiv.

Desværre viste dens mødrende ophav kun liden forståelse for opgaven, for medens jeg intetanende hang med overkroppen inde i hullet, kom den lydlost flyvende og gav mig et forsvarligt dask i nakken. Af bar forskrækkelse var jeg nær styrtet ned, og jeg tabte mit apparat, som ved det

Præstekraven har samlet sten til reden

Skovhornuglen kunne ikke lide fotografen

ublide sammenstod med skovbunden sprang op, så jeg måtte tage billedet om på en ny plade.

Selvfolgelig må man som fuglefotograf altid erindre, at for megen uro og forstyrrelser omkring en fugls rede kan blive skæbnesvanger for dens afkom. Selv det bedste billede kan ikke opveje de spæde ungers liv og selvom man udviser tilbørlig forsigtighed, så kan ens færden ved reden henlede firbenede rovers opmærksomhed på det lille hjem og medføre total udryddelse af den ny generation.

Undtagelsesvis kan man dog komme til at optræde i rollen som hjælper. Jeg husker en rorsangerfamilie, som var kommet i vanskeligheder. Den fint flettede rede var anbragt højt til vejrs mellem tre svajende rørstængler ude over åbent vand. Storm og skybrud forårsagede, at reden løsnedes sig og gled ned af rørerne og truede med at kæntræ med sit indhold. Jeg kom tilfældigt forbi på vej til en lappedykkerrede og opdagede katastrofen. Medens de to gamle rorsangere ængstelig kredsede om mig, hæftede jeg dens rede op med nogle træde og havde den glæde at se fuglene optage den afbrudte fodring af de små, nye rorsangere.

En musvit, der havde anbragt sin lune mosrede i et hul i et udgået træ, var truet af nedtrængende regnvand, der havde samlet sig i hullet. Ungerne, der næsten svømmede og var ved at drukne, kunne jeg hjælpe ved at bore et afløb under redens bund.

Det er altid en glæde at se den omsorg, hvormed disse vingede skabninger omfatter deres afkom. De kan udvise en forbavsende opfindsomhed, når det gælder om at bortlede ens opmærksomhed fra de forsvarløse unger. Første

gang, jeg fandt en rede af en præstekrave — en af strandens små vadere — lod jeg mig vildlede. Den gamle fugl lob kun nogle få meter, hvorpå den ligesom sank sammen, tilsyneladende syg og meget dårlig. Da jeg gik nærmere for at samle den op, lykkedes det den — så vidt jeg kunne se med sine sidste kræfter — at slæbe sig endnu et lille stykke hvorpå den trillede helt om på ryggen. Atter nærmede jeg mig, hvorpå den kom op at stå og atter fjernede sig lidt med den ene vinge slæbende efter sig. Det så så livagtig ud, at jeg prøvede på at løbe den ind. Da vi var kommet 50 meter bort, svang den sig elegant på vingerne igen og overlod til mig at finde tilbage til reden — og det var ikke let. Dens pæreformede, brunlige æg er udstyrede med prikker og pletter, der ganske ligner de småsten, hvorpå de er anbragt.

Naturen indeholder en rigdom af forunderlige ting, og får man først øjnene op for nogle af dem, så vil man aldrig kede sig, men altid være sikker på at opleve noget nyt og interessant. Man vil nå frem til større forståelse af livet selv, — og det er af værdi i den daglige tilværelse.

Landspatruljekonkurrencen REGNBUEN

Først og fremmest TAK til alle de mange patruljer, der har været med i patruljekonkurrencen. Det er overvejende *meget* fine ting, vi har fået ind, og for hver besvarelse, der kommer, bliver det vanskeligere for os at finde frem til det allerbedste. Der har været nogle meget svære opgaver imellem, det er vi fuldkommen klare over, men heldigvis er de fleste af jer ufortrødent gået videre.

Håndarbejdets Fremme har, som nævnt i sidste blad, lovet at hjælpe os med udstillinger af de bedste løsninger, og for en gangs skyld er det ikke kun københavnere, der får glæde af det: I Aalborg, Aarhus, Aabenraa, Odense og København er der afdelinger, hvor der i forretningslokalerne i en uge efter påske vil blive vist, hvad spejdere fra hele landet har præsteret.

Vinderpatruljerne vil høre direkte fra udvalgte lige omkring påske.

Forud for dette bliver der nogle meget travle dage for udvalget, som vil få hjælp af kyndige folk fra Håndarbejdets Fremme.

De fleste af de meget fine arbejder vil blive givet til konferencens deltagere som gaver, resten vil blive solgt i en håndarbejdsbod på konferencen. De penge, der kommer ind ved dette, vil blive givet til hjælp til et nyt internationalt spejderhus i Indien.

Hilsen fra regnbuerne

Filtkylling med hat og stivskørt

I Spejderskolens husflidsbog har jeg fundet denne sjove påskekylling, som udstyret med kyse og skørt er en frisk fornyelse af de sædvanlige, lidt forårstrætte vatkyllinger.

Materialer: Tyndt, gult filt eller en flonelsstøveklud (gul) vredet op i kartoffelmelstivelse. En rund træskive (kan laves ved at gennemsave en tyk birkegren) — eller en lerkump. Lim, farve, vat eller kapok. Tynd blomsterpind eller peddigrør. Tyk filt (evnt. fra en gammel filthat). Rødt filt, flonel eller uldgarn til kyllingens kam og bomuldsstof i forskellige farver. Saks, nål, tråd, evnt. et lille vridbor og et par kugler, på størrelse med de brogede glaskugler, man kan købe i legetøjsforretningerne.

Så tager vi fat på den første kyllings hoved og krop.

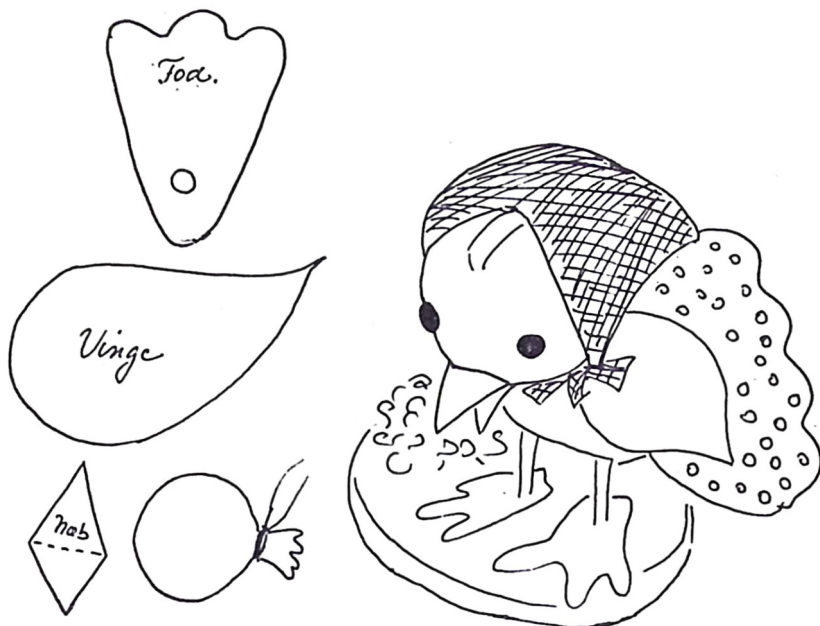
Klip af det gule filt (eller støvekluden) 2 cirkler, en til kyllingens hoved (ca. 12 cm i diameter) — og en til kroppen, ca. 15 cm i diameter.

Blød dem derefter ud i vand og læg dem straks omkring hver sin kugle. Glat og pres stoffet omhyggeligt om kuglerne og snør stærk tråd fast omkring, så det ligner en pose (se tegning). Kuglerne lægges nu til tørre på varmeapparat eller ved kakkelloven og du går i gang med at klippe vingerne ud af filt imens. Fodderne skal laves af tykt filt (f.eks. fra en gammel hat), og benene skal klippes til, ca. 4–5 cm lange, næbbet klippes ud af rødt karton og males indvendigt med rød farve.

Når filt-kuglerne er tørre, klippes tråden over med en spids saks og kuglen pilles forsigtigt ud. I stedet for kuglen stoppes nu vat eller kapok fast i hulrummet, og det hele lukkes med en rynketråd, dér hvor tråden før var bundet om. Hæft omhyggeligt ende! Sy nu hovedet fast på kroppen, helst med gul tråd, så tutterne vender bagud og opad (disse tutter skjules senere af hat og skørt).

Derefter skal kyllingen have klistret vinger og næb på og have øjne. Øjnene kan laves af et lille, rundt stykke mørkt filt eller pap, der klistres på, men rigtig glansfulde øjne får din kylling, hvis du syr en lille, sort blank perle på (hæft ende i fuglens nakketut). Kammen laves af rødt filt, flonel, optrevlet uldgarn el. lign.

Når du har klippet 2 ben af en tynd blomsterpind (eller tykt peddigrør),

rør), laver du et par huller i fuglens krop. Put lim i hullet, stik pindene i og hold fast, til limen binder. Så skal fodderne limes på træklodsens (i stedet for en træbrik, kan du lave en flad lerkump), pynt med lidt mos eller lav uden om fodderne. Bør så et hul igennem filt-foden ned i træklodsens (eller det bløde ler) svarende til benets tykkelse. Kom lim i hullet og stik kyllingens ben igennem filt-foden ned i hullet. Hold fast til det binder.

Til sidst skal kyllingen udstyres med hat, og skørtet laves af en bomuldsrest, der rynkes sammen til et strutskørt og anbringes omkring tutten og syes fast. På hovedet kan du give den et torklæde i en anden farve, en kyse eller en fiks lille forårshat med en filt-blomst, et lille smalt silkebånd, anbragt som sløjfe under hagen er lige prikken over i'et og så — — —

GLÆDELIG PASKE

Kat

Køkkenhjælpere og pionerere

KØKKENHJÆLPERE

Har du lyst til at være køkkenhjælper på træningerne på Fæno eller i blåmejseforetræningen, Troldhøj på Als i sommer? I de to lejre på Fæno, 29. juni–6. juli og 6. juli–14. juli, og på Troldhøj 15.–19. juli, har vi brug for flinke, arbejdsglade spejdere over 15 år, der er vant til alm. husligt arbejde. Opholdet er gratis, men køkkenhjælpere må selv sørge for rejsen.

Hvis du er interesseret, så skriv til Instruktørkontoret, Hunderupvej 67, Odense, og opgiv navn, adresse, alder og trop, og fortæl os hvilken lejr du gerne vil være køkkenhjælper i.

PIONERERE

På Jægergården i slutningen af juli

er der brug for et hold pionerere over 16 år. Vi har brug for raske, lejr-vante spejdere, der er parate til at tage fat på pionerarbejde for divisionschefsløjren. Opholdet er gratis, men pionererne må selv sørge for rejse frem og tilbage. Hvis I har lyst til dette, skriv da til fru Grethe Jørgensen (Tom), Jægergården, Ørnholmvej pr. Snekkersten.

Tilmeld dig inden den 20. maj som køkkenhjælper eller pioner.

SOMMERJOB PÅ JÆGERGÅRDEN

Der er et sommerjob for to unge voksne spejdere ledigt på Jægergården, ca. 15. juni–ca. 15. august.

Læs herom i „Førerbladet“, April.

KLØVERARBEJDET

I serien „Min hjemstavn“ har 2 Kløverspejdere skrevet om Mon. Vi bragte 1ste del af artiklen i febr.-marts-bladet. - Her kommer resten skrevet af Marie og Lise. - Desuden fortæller Kis og Aase fra Månetroppen om et økseløb, de har været til.

På tur ind i klintekongens rige

Nu begynder landskabet at hæve sig. Man passerer Magleby, og mellem Mandemark og Busene tårner bakkerne sig op og ligner et stykke ægte jysk landskab, og her kan man komme ind i den dejlige Klinteskov, ind i klintekongens rige.

Mons klint består af skrivekridt, som er aflejret i havet for 60-70 mill. år siden, klinten er ca. 8 km lang, og dens højeste punkt er Dronningestolen, 128 m, hvor sagnet fortæller, at klintekongens dronning boede. Lidt sydligere knejser Sommerspiret med sin kendte profil 102 m over havet. Mellem den lange række af vældige kridtklinter, der strækker sig nordpå fra Dronningestolen, er der Tale-ren, 100 m, ved Jydelejet, der har fået sit navn efter ekkoet. Herfra er der en smuk udsigt over klinten og Østersøen. Inde i Klinteskoven ligger øens højeste punkt, Aborrebjerg, 143 m.

Ikke langt fra klinten ligger Liselund gods. Det gamle slot blev i 1783 bygget af Calmette som en kærlighedsgave til hans hustru Lise. Godset er nu i Rosenkrantzernes eje.

Nede på øens sydkyst ligger Klintholm havn, anlagt i 1878 af godset Klintholms ejer. Havnen er betydelig som fiskerihavn, i særdeleshed for åle- og sildefiskeriet på Mon.

På Vestmon ligger sygeplejehøjskolen Rødkilde og den store herregård Marienborg. Fra Borrensbjerg kan man se småøerne i Ulvsund, skovene på Østfalster og langt ind over Sjælland. Ikke langt fra Borrensbjerg ligger Kong Asgers Høj, en af de mange udgravede åbne jættestuer; men smukkest og bedst bevaret er Klokkehøj ved Røddinge — en 9×9 m lang jættestue, der er delt i to kamre. Ved

Hårbølle er der stenminer, og derfra sker udskibning af flint.

Fanefjord Kirke ligger frit, men lidt isoleret, på en bakke ved fjorden. Den har givet sognet navn. Det er en anseelig bygning med et langt hovedskib, der afsluttes mod øst af et

tresidet kor og mod vest af tårnet, den ældste del. Den fornemste pryd er kalkmalerierne, der deler sig i to grupper, den ene fra 1350 og den anden fra 1500.

Der er meget mere at fortælle om Mon, og jeg håber, at I har fået et indtryk af, hvor dejligt der er. Lise

DA MØN BLEV SOLGT PAA AUKTION

Hele Møn var Krongods indtil 1769, da det blev solgt på auktion. Koster By bestod dengang af 8 gårde og 5 huse, og ejerne af disse ejendomme blev enige om at købe dem tilbage på auktionen. Dette lykkedes for en købesum af 660 rigsdaler pr. gård, og kongen lod halvparten af købesummen stå uopsigelig til 4 pct. rente.

Skoderne på ejendommene blev underskrevet af Frederik d. 7. personlig i 1772, da var hele handelen endelig gået i orden.

Enkelte andre byer og hele Fanefjord Sogn blev også købt af disse gårdejere, men langt den største part blev købt og indrettet som godser med fæstebønder.

Efter at Dronning Alexandrines Bro er blevet bygget, er der stor tilstrømning til Mon af såvel danske som udenlandske turister, der kommer her til oen i stort tal for bl. a. at se Mons klint. Marie

Denne beretning giver nok mange spejdere lyst til at besøge Mon. Tak til Lise og Marie.

(Red.)

Så skal vi til ØKSELØB med Aase og Kis fra Månetroppen

Vi skulle møde allerede klokken 7 — på en søndag — men det lykkedes os at komme til tiden. De andre spejdere, der var med til økseløbet — havde ligget i telt om natten og været på natløb, men vi kom altså ud til lejren søndag morgen.

Løbet startede lidt over klokken 8, og allerførst skulle vi tegne et telt med rigtige mål. Vi har jo ikke lært så meget om telte endnu, men heldigvis var vores tropsmedhjælper med, så ved fælles hjælp gik det.

Bagefter gik vi efter en plan rundt til forskellige poster. Det første sted skulle vi lave et reb af græs og binde 5 forskellige knob. Det gik godt med rebet, men knobene kneb det med. — Så skulle vi bygge en lille modelbro af pinde, og den blev pæn. Ved den næste post skulle vi lave en stenalderøkse, og da vi først skulle finde en passende sten, gik der jo nogen tid. Stenen bandt vi til en gren med reb af græs.

(Fortsættes side 62)

og hendes patrulje.

Fortsat fortælling af Kat.

Divisionsturneringen

Så var dagen endelig kommet — alt havde i den sidste tid drejet sig om den turnering, og det var vokset og blevet til et stort uoverstigeligt bjerg i Vibes tilværelse, og selv om hun og Lis havde lovet hinanden ikke at være kede af det, hvis det gik skidt, var Vibe ikke helt sikker på, hun kunne holde det løfte. Hun tænkte, mens hun stod og pakkede maden i sin tværsæk, at lige meget hvad der skete, så ville det hele være overstået i aften, når hun kom hjem igen — og det ville i hvert tilfælde være en lettelse.

Hun så skræmt på uret og tog sin hue. Mor stod med hendes regnfrakke og det traditionelle lommestørklæde, kyssede hende farvel og ønskede hende held og lykke, og så var hun på vej til den store, skrækkelige oplevelse.

Mens hun gik, spekulerede hun på, hvorfor man aldrig fik ondt i halsen el. lign. på den slags dage. Tænk, hvor nemt, så havde der ikke været noget problem, og Hjortene kunne have vundet eller tabt, det ville i hvert tilfælde ikke have været Vibes skyld, hvis de havde klaret sig skidt. Men Lis, ja, hun kunne jo ikke lade Lis i stikken, og begge to få ondt i halsen, — nej, det var jo utænkeligt.

Turneringen skulle foregå i Storskoven, og Vibes trop skulle køre med toget — kun „2 stationer“ — og mødes med de andre troppe ved det røde skovfogedhus, der skulle turneringen starte. Hun begyndte at repetere morsealfabetet. . = E .. = I ... = S = ? Jo, H. Længere strakte hendes kendskab til morsealfabetet sig ikke. Men Dorte havde sagt, at det blev „de små“ vist ikke sat til. Hvordan var det nu med spejderløftet? Mor havde siddet og terpet spejderløftet med Vibe dagen før hin berømmelige Sct. Georgsdag, hvor hun blev rykket op — og hun kunne det fejlfrit — og så var det et helt forkert spejderløfte. Mor sagde, det var noget underligt noget, at de havde lavet om på ordlyden, siden hun var spejder, og nu var Vibe helt forvirret, hun blev ved at sige, vågen, modig og ren“ i stedet for „hjælpssom mod alle mennesker“. Nu måtte hun huske ikke at sige forkert, hvis hun blev spurgt. Sisse havde sagt, at sådan noget blev

de ikke hørt i, det var mest „praktiske ting“, men Dorte sagde, at det kunne man aldrig vide.

— For resten, tænkte Vibe, det med at være modig passer meget bedre for i dag, for hvis jeg ikke var modig, så gik jeg slet ikke med på turnering. Hun rankede sig lidt og følte sig ligesom Sct. Georg, da han var på vej mod den forfærdelige drage, og det var i grunden ikke nogen ilde følelse. — Jeg skal nok klare mig, sagde hun halvhøjt frem for sig, jeg skal slås og kæmpe og gøre mit bedste for patruljens og troppens ære! fortsatte hun meget højtideligt. Hun skridtede frejdigt hen ad gaden med en god følelse af at skulle udrette noget. Det var en modig Vibe, der gik der — helt forskellig fra den ængstelige Vibe, som mor havde kysset farvel under ledsagelse af de almindelige moderlige formaninger.

Nu var hun der straks, der var stationsbygningen ovre. Der stod en masse spejdere uden for stationen. I mængden genkendte Vibe på lang afstand Hjortene. Dorte stod lidt længere henne og talte med Karen fra Glenterne. Straks efter nåede patruljens velkendte uartikulerede lyde Vibes ører — det lød som sød musik — hun var blandt venner, og hun skyndte sig over imod dem. De havde allesammen masser at slæbe på, telt, redningsreb, økser, spader o.s.v. — Har du husket teltstængerne? hørte hun Esther drillende sige til Sisse. — Om jeg har, hvinede Sisse, — jeg har talt dem 6 gange! Stemningen var højroset, lidt for frisk og tydelig nervøs.

— Davs! råbte Dorte, da hun fik øje på Vibe, så mangler vi kun Lis.

— Sig mig, sagde Sisse, hvem har patruljestanderen? — Skulle du ikke have haft den med, Klaus?

— Patruljestanderen!!! Vibe stivnede, hun blev iskold over hele kroppen og begyndte at ryste i knæene. Hun rørte sig ikke ud af stedet men blev stående, hvor hun stod, ca. 5 skridt fra Dorte. Hele hendes tilkæmpede Sct. Georgsmod væltede som et korthus. Det var jo hende, der skulle have haft den med! Dorte havde haft den med ud til Lis dagen før, og Vibe skulle have haft den med i dag. Hun havde fuldstændig glemt den, hun havde heller ikke haft den med hjem fra Lis i går aftes; den stod altså stadig ude i Lis' entre.

Som i en frygtelig drøm hørte hun Klaus protestere heftigt, og Sisse spørge hele vejen rundt og få — nej fra den ene efter den anden.

Hendes sidste desperate håb var, at Lis havde den med. Hun stirrede fortvivlet efter hende, men hun var ikke til at se.

— Dorte, råbte Sisse, hvem skulle sørge for patruljestanderen? Dorte vendte sig om. — Patruljestanderen, den — — hun så lige ind i Vibes fortviv-

lede ansigt og forstod det hele. Et øjeblik kom der et vredt udtryk i Dortes øjne, og Vibes underlæbe bævrede lidt.

Sisse gentog ubønhørligt sit spørgsmål: — Hvem skulle have haft patruljestanderen med? — Jeg kan ikke huske, hvem jeg gav besked om det, sagde Dorte usikkert. Hun var gal på sig selv, fordi hun ikke turde tage skylden på sig og sige: — Jeg skulle selv have haft den med, men jeg glemte den. Hvad ville de andre ikke tænke om en patruljefører, der glemte standen? Men hun kunne heller ikke lade dem alle kaste sig over Vibe. Alle patruljens øvrige medlemmer råbte om kap, at dem var det bestemt ikke, for de skulle have det og det med.

Dorte afbrød diskussionen ved at begynde at samle penge ind til togbilletten, og Vibe stirrede i håb og fortvivlelse mod det hjørne, hvorfra Lis skulle komme — hendes hjerte hamrede af spænding, havde Lis standen med? Der var hun, hjertet sank helt ned i Vibes mave — Lis havde ingen stand med! Hun kom småløbende, så godt hun kunne, med gryden i den ene hånd, regnfrakken i den anden, og madpakke og krus strittede ud fra bæltet. — Hej! råbte hun på lang afstand. Vibe

svarede ikke, hun måtte sætte alt ind på ikke at komme til at græde.

I toget sad Vibe for sig selv. Vibe var gal på Lis over, at hun ikke havde set standen i entréen og husket at få den med. Lis var sur på Vibe, fordi hun syntes, hun var urimelig. Det var Vibes job at huske den stand. Lis havde ikke set den, og hun havde haft travlt med det, hun selv skulle huske. Patruljen var holdt op med at snakke om det, enten havde de glemt det, eller også troede de, det var Dorte, der havde glemt den. De var optagne af andre problemer i øjeblikket, men det dukkede jo nok op igen senere.

Vibe var dødfortvivlet. Hun var nu også uvenner med Lis, og hun skammede sig overfor Dorte, der havde dækket over hende, og fordi hun ikke selv havde mod til at stå frem og sige det, som det var. — „Modig som Sct. Georg!“ sagde det inde i hovedet på hende. Nej, hun var ingen „rigtig spejder“. Hvordan mon en „rigtig spejder“ ville gøre? Hun var ikke i tvivl om, hvad hun skulle gøre. Hun forestillede sig det hele. Hun stod midt iblandt kammeraterne og sagde: — I skal ikke tro, det var Dorte, der glemte at give mig besked — det var min fejl, jeg fik standen af Dorte, og jeg glemte den. Jeg er ked af det — det er kun min skyld! Og en af de andre ville straks sige: — Det skal du ikke bryde dig om Vibe, vi skal alligevel ikke bruge den dumme stand til noget, og alle ville de synes, at Vibe var en helt „rigtig spejder“. Ja, sådan skulle hun gøre.

— Vibe sad et øjeblik som den lille pige med svovlstikkerne, og varmede sig ved de syner, hun havde skabt ved at tænde en tændstik mod muren. Og det gik Vibe, som det gik den lille pige i historien, hun sad alene tilbage i kulden, da synet forsvandt. Vibe havde nemlig alligevel ikke mod til at stå frem for de andre og tilstå, at det var hende, derfor var hun rasende på sig selv. Hun var også bange for, at kammeraterne ikke ville være slet så nådige — mest af alt frygtede hun Sisses vrede.

Det var en meget lille og trist Vibe, der stod ud af toget med de andre og traskede afsted til pladsen foran skovfogedhuset, hvor det vrimlede med spejdere.

Så blev der tudet i et horn og råbt, at alle patruljer skulle stille op, og alle patruljeførerne skulle komme frem og få besked. Dorte så straks nervøs ud i ansigtet og løb så hen for at få besked, mens Sisse stillede patruljen op. Alle de andre patruljer havde en stand forrest.

Vibe stod og så den ene stand efter den anden dukke frem. Mon der ikke var bare en patrulje foruden Hjortene, der også manglede deres stan-

der? — Hvem i alverden har været så idiotisk at glemme standen? Sisse så fra den ene til den anden. Vibe åbnede munden, men fik intet sagt. — Det er en skandale! sagde Esther. — Sssh — blev der sagt af en fremmed fører, og et øjeblik efter kom Dorte stakåndet tilbage med et kort, et lukket brev og et ansigt så højtideligt som en feltherres før et afgørende slag. — Telte, gryder o.s.v. skal afleveres her hos føreren med det gule armbånd. Skynd jer, vi skal afsted til 20 km-stenen, der skal vi åbne posten! Og afsted gik det hen ad landevejen. Dorte må have vidst nøjagtig, hvor stedet var, for hun gav sig ikke tid til at forklare nærmere. Der var et godt stykke, men det var lige landevej, så det gik let.

Dorte og Sisse var de første, der kom til stenen, og de var allerede i gang med at læse meddelelsen. Det var meget spændende og indviklet, noget med en ekspedition til et ukendt land, proviant der skulle hentes forskellige steder, og punkter der skulle besøges, guldgravning i en formodet mine — lejrslagning og madlavning og en kortskitse over stedet, hvor guldet fandtes. *Det hold, der først finder — eller mener at vide — hvor guldminen er, planter sin stand på stedet!*

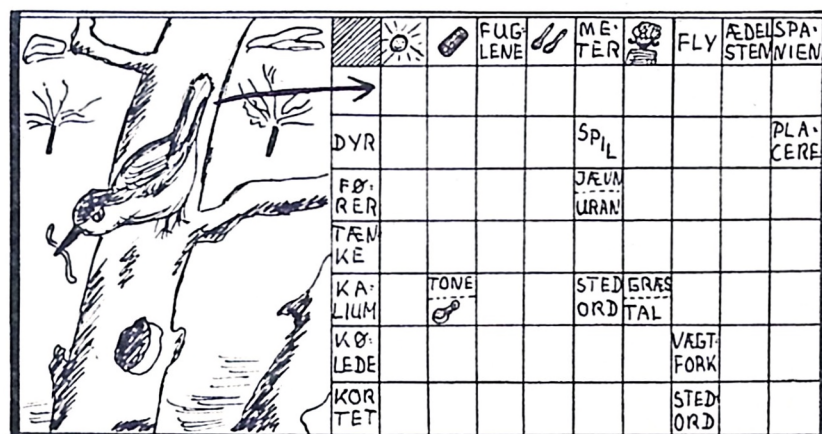
Der opløftede sig et højt klageråb fra Hjortene. — Hvad i alverden skal vi nu stille op? råbte Esther. — Vi har ikke en chance! klagede Sisse, når de opdagede, vi ikke har nogen stand med. — Tag det nu roligt, sagde Dorte, vi bliver nødt til at lave en stand af et eller andet. — Af hvad, må jeg spørge? råbte Sisse. — Lad os snakke om det, mens vi går til post I ved åen, sagde Dorte. — Er der nogen, der har en god idé? — Jeg har et firkantet spejdertørklæde, sagde Vibe, det kan vi måske bruge, det har været min mors. — Vibes mor var spejder i klunketiden! råbte Sisse. — Sludder! sagde Esther, i klunketiden brugte man røde tørklæder! — Rødt plys og knapstøvler, skreg Lakrids henrykt. — Hold borte og gå ordentlig på en række, råbte Sisse, der bliver lagt mærke til jer, de har spioner ude alle vegne! — Og det giver ÷ points i turn out, hvis man snakker, sagde Dorte. — Se, der er en spion, råbte Krølle og pegede på en kvindelig cyklist, der nærmede sig. — Ja, for Søren, hun har ingegang uniform på, sagde Klaus, hun er i slacks. — Det ligner min mor, sagde Lis. — *Det er min mor! — Vibe! — Dorte! — Hjorte! hun har standen med.*

Hele patruljen kastede sig over Lis' mor, for hende var det ganske rigtigt. — Jeg fandt denne her fyr i entréen, skulle I ikke bruge den? Lis for sin mor om halsen. — Du er en guttermand! sagde hun. Vibe måtte beherske sig for ikke at komme til at græde af glæde.

(Fortsættes side 61)

»Småtterier«

Lidt om alt muligt – redigeret af mange glade bladlus

APRIL-kryds

Løsning indsendes til: „Pigespejderen“, redaktionen, Lundsgade 6, København Ø., mrkt. „Aprilkryds“, senest den 23. april. Vinderen vil få tilsendt en af de nyeste bøger.

Hvorfor er fuglene så glade om morgenen?

Det er, fordi de ikke skal ud af fjerene! (undskyld)

Ethvert menneske har en naturlig ret til at være et fæ, men man bør betjene sig af sin ret med en smule beskedenhed. *Ludwig Börne*

GAMLE VEJRPROFETIER

April:

En smuk april skulle give en dårlig maj, siges der. Men så må man lade sig troste af, at som den første halvdel af måneden bliver sommeren. Når påsken falder i april, giver skærstorsdagssne en varm sommer og langfredagssolskin gode frugter. Det samme sikrer månedens væde – jo mere regn jo større afgrøde. Månelyse aprilnætter er smukke, men går desværre ud over blomsterne. Så meget mere må man glæde sig over, at aprilgræs står fast i maj. Vi kender denne måned som den mest lunefulde af alle. Begynder den som en love, ender den dog som så mange andre from som et lam.

REPLIK FRA EN DAME-FROKOST

... jo, som jeg sagde til Erik, da der var det her tropsrådsvalg: det skal du gå ind i, for så er du nemlig berettiget til at skrive direkte til spejderchefen, hvis Ilse's patruljemøde ikke bliver flyttet fra den dag, hun går til spil...

☆ ☆ ☆

Hvis menneskene virkelig var, som de ser ud på pasbilleder, kunne man godt fortrivle over menneskeheden.

Bob Hope

Hvordan ser jeres „hule“ ud?

Hør spejdere! – hvad med jeres lokale – er det hyggeligt, rent og spændende, eller tænker I som så: „Ah, hvad, vi er der jo kun en gang om ugen!“ Ville det ikke være sjovt, at muge ud, gå i gang med malerpenslen og fikse lidt op på skrammerne. Farvehandleren nede om hjørnet kan give jer en mængde gode råd. Her er et par enkelte tips med på vejen:

1. Sorg altid for, at penslerne er i orden; der er ikke noget mere trist end en uhhjælpelig stiv tværekost.
 - a) Pensler fra olie- og cementmaling renses i terpentiner.
 - b) Pensler fra lim- og plasticfarve dyppes i vand.
2. Bland limfarve op med mælk i stedet for vand, I undgår da, at farven smitter af.

Når jeres hule nu er ren og lækker, skal der rigtig hygges på væggene. Hver patrulje kan have et stykke væg med patruljekendetegn, råb og motto, hvor I kan lave instruktionstavler eller sætte muntre plakater op.

SKAL VI SYNGE

WALTZING MATILDA

Fejende let og muntert.

Tekst: A. B. Paterson. Melodi: Marie Cowan.

Waltzing Matilda er en sang fra Australien. Den er verdenskendt. Mange tror, den handler om en pige, der hedder MATHILDA, og at hun danser VALS!!!

Men det er helt forkert. *MATILDA* er en slags bylt eller rygsæk, som bæres af en australsk omvandrende arbejdsmand. Han hedder en *SWAGMAN*. — Med sig har han en *BILLY CAN* til at lave mad i og en *TUCKER BAG*, en slags madpose.

Ordene til sangen blev skrevet omkring 1895 af en eventyrer ved navn Andrew „Banjo“ Paterson, og sangens melodi stammer fra komponisten Marie Cowan.

„Waltzing Matilda“ fortæller om noget, der virkelig er sket:

En dag fandt en *SQATTER* (dvs. en mand, der ejer en stor landejendom) sammen med 2 politifolk en *SWAGMAN* (altså den omstrejfende arbejdsmand) siddende i færd med at lave sin mad under et *COOLIBAH* (Eucalyptustræ). De opdagede, at han havde stjålet en *JUMBUCK* (får), og en del af kødet var stoppet i *TUCKER BAG'en* (madposen). — Da „swagmanden“ var bange for at blive arresteret, sprang han i en lille *BILLABONG* (vandhul) og druknede ulykkeligtvis.

Som genfærd vandrer han stadig rundt med madpose, billy can og „Matilda“.

... en sang fra Australien

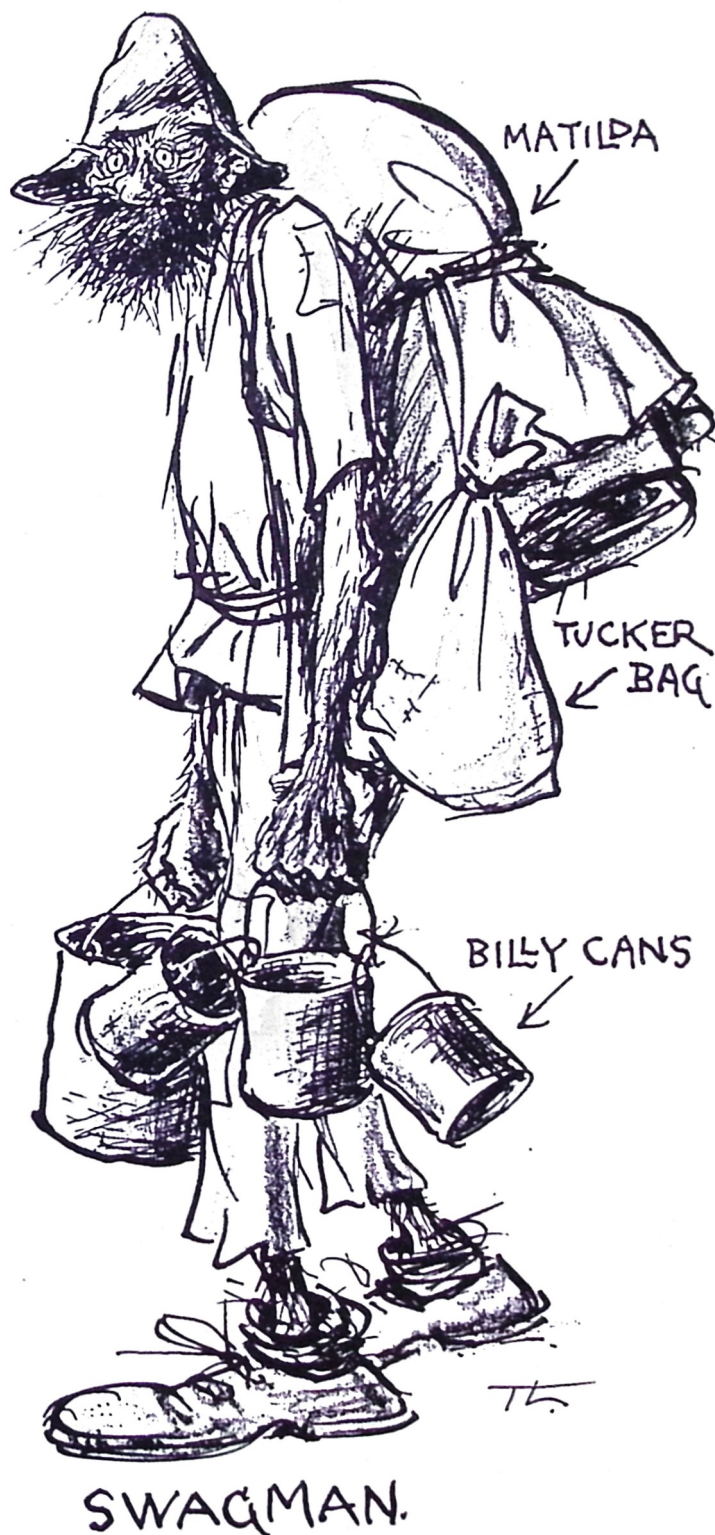
WALTZING MATILDA

Once a jolly swagman camped by a billabong
Under the shade of a coolibah tree,
And he sang as he watched and waited till his billy boiled
'You'll come a-waltzing, Matilda, with me!'
Waltzing Matilda,
Waltzing Matilda,
'You'll come a-waltzing, Matilda, with me!'
And he sang as he watched and waited till his billy boiled
'You'll come a-waltzing, Matilda, with me!'

Down came a jumbuck to drink at the billabong
Up jumped the swagman and grabbed him with glee,
And he sang as he stowed that jumbuck in his tucker-bag
'You'll come a-waltzing, Matilda, with me!'
Waltzing Matilda,
Waltzing Matilda,
'You'll come a-waltzing, Matilda, with me!'
And he sang as he stowed that jumbuck in his tucker-bag
'You'll come a-waltzing, Matilda, with me!'

Up rode the squatter mounted on his thoroughbred,
Up rode the troopers one, two, three:
'Where's that jolly jumbuck you've got in your tucker-bag?
'You'll come a-waltzing, Matilda, with me!'
Waltzing Matilda,
Waltzing Matilda,
'You'll come a-waltzing, Matilda, with me!'
'Where's that jolly jumbuck you've got in your tucker-bag?
'You'll come a-waltzing, Matilda, with me!'

Up jumped the swagman and sprang into the billabong
'You'll never take me alive,' said he!
And his ghost may be heard as you pass by that billabong,
'You'll come a-waltzing, Matilda, with me!'
Waltzing Matilda,
Waltzing Matilda,
'You'll come a-waltzing, Matilda, with me!'
And his ghost may be heard as you pass by that billabong,
'You'll come a-waltzing, Matilda, with me!'

Patrulje- HJØRNET

Svar til NORDEN DRØFTER:

„DE SOM ER UDENFOR“

fra Norge

KATTEPATRULJENS INDLÆG:

Vi i Kattepatruljen har snakket sammen om det problemet som nordiske patruljer skulle drøfte:

„Om vi kjenner noen jevnaldrende som blir satt utenfor fordi hun oppfører seg dårlig.“

Tre i patruljen vår går i klasse med en pike som heter Anita. Vi kan ikke si, at hun oppfører seg direkte dårlig, og det at hun er utenfor, tror vi hun selv for en del har skyld i, men *det* er i allfall sikkert: *hun er utenfor, og sikkert ensom.*

De tre vet ikke noe mere om Anita, enna at hun bor sammen med en gammel bestemor, som er nokså tulle. De holder til i en gammel rønne, som før eller senere skal rives. Kommunen kommer vel da til å skaffe dem et bedre sted å bo.

Anita er ikke flink til noen ting, leksene kan hun aldri. Snakker en til henne, svarer hun ikke. Det er jo selvfølgelig veldig uhøflig, men likevel kan en ikke si, at hun er direkte uvennlig, en har heller en følelse av, at hun er sky og forsagt.

Vi må jo gå ut fra, at hun som alle andre gjerne vil ha venninner, men så sjuskete og ustelt som hun er, skal det vel noe til. Det verste er nesten, at den vonde lukten fra rønna henger så fast i klærne hennes.

I patruljen har vi spurt hverandre om vi kan gjøre noe for Anita. Svarene var litt forskjellige:

„Selvfølgelig kan vi, hvis vi vill!“

„Kunne hun bare bli litt rensligere!“

„Pytt, vi er ikke så renslige vi heller, se bare på sørgerennene mine!“

„Ja, men tenk å få den sjuska inn i patruljen!“

Peff: „Nei, hör nå her! Står det ikke noe i loven om, at en speider er en god venn?“

Det ble stille en lang stund. Til slutt sa en av de tre klassekameratene:

„Jeg kan gjerne prøve, jeg — å bli venner med henne, men da må dere hjelpe meg. Hadde de bare hatt et skikkelig sted å bo.“

„Ja, det er neimen ikke lett. Men dere — vi kan jo be om det!“

Og du Peff, sitter ikke faren din i bolignemnda?“

Norden drøfter

Mon ikke nogle af de patruljer, der læser dette bidrag fra Norge, får lyst til at diskutere emnet: „De, som er udenfor?“ Vi giver jer en chance til — indtil 15. maj. Se mere om emnet i „Pigespejderne“, nr. 8, 1962.

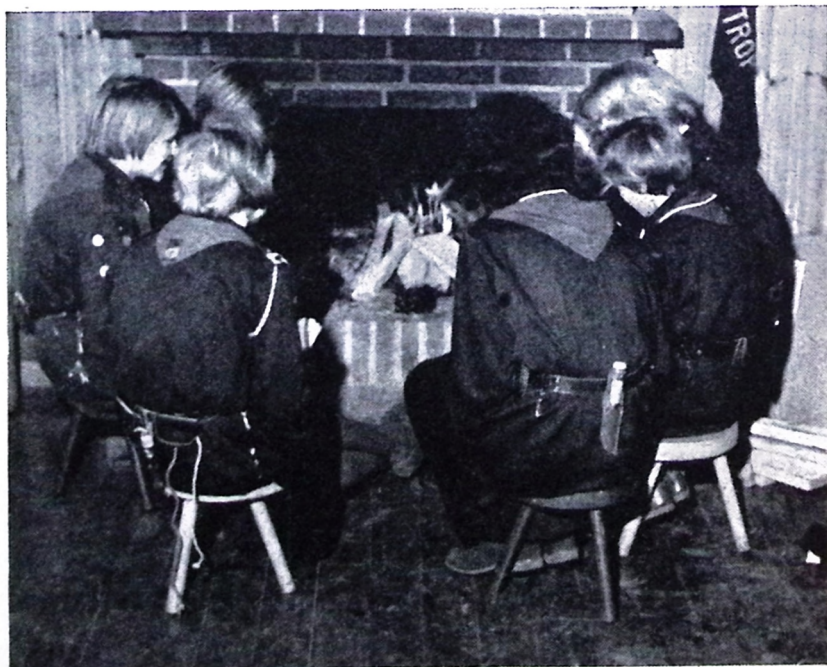
„Joda,“ sier Peff, „jeg skal snakke med ham. Og dere tre prøver å bli venner med Anita — spør om hun vil være med på tur neste søndag, vi skal steke pølser på spidd.“

Så langt er vi kommet med vårt problem, hvordan fortsettelsen skal bli, aner vi ikke noe om.

„Kattepatruljen“ et sted i det vestlige Norge.

Næste gang skal vi høre fra Finland.

Hvis der er nogle danske patruljer, der har lyst til at være med nu, så indsend jeres bidrag inden 15. maj til „Pigespejdernes“ redaktion, Lundsgade 6, København Ø.

et ikke på tide at
fikse uniformen op

Hjælpetjeneste.

at de blå i Kalundborg strikkede ikke færre end 1100 små lapper, som blev til 11 tæpper til Algerindsamlingen.

at spejderne i Haderslev, Hillerød og Herlev tog en vældig torn for at skaffe mad til de sultne fugle. I Dronninglund rykkede også blåmejerne ud. De samlede 24 kg brød ind, som Falck i Dronninglund hjalp til med at uddele i skoven og i mosen.

Redningskorpserne i Aalborg har fået en kærkommen hjælp til indsamlingen af brød til de mange nødlidende fugle, idet Det Danske Pigespejderkorps i Aalborg øjeblikkelig har aktiviseret sine medlemmer til en husindsamling i Aalborg.

BRAVO! (Red.)

Ny film.

De sidste optagelser til korpsets nye film om de handicappedes spejderarbejde i Danmark blev optaget på blindeinstituttet i Kalundborg. Filmen forventes at få premiere engang i marts, og vil ligesom korpsets øvrige film blive udlejnet på de sædvanlige betingelser.

Jubilæum.

3. Odense trop og flok fejrede 25-års jubilæum i Fyens Forum og fik telegram fra Dronningen.

Tredeling i Struer.

Struer trop, som længe har været alt for stor, er nu blevet til tre selvstændige troppe med hver sin flok, nemlig Struer trop, Gimsing trop og Kilen trop.

Ny trop i Juelsminde.

Ved et møde på afholdshotellet blev der stiftet en ny pigespejdertrop i Juelsminde, efter at pigespejderarbejdet i byen har ligget stille i en årrække.

Olaf Ryes divisions sidste parade.

Også for Olaf Ryes division blev det en særlig nytårsparade i år. Ca. 500 af divisionens 750 spejdere og blåmejer var mødt op for at tage afsked med divisionschefen og være med til delingen.

Fremover vil Olaf Ryes division omfatte Fredericia og Kolding med Kirsten Østergård som divisionschef, medens den nye Munkebjerg division kommer til at omfatte Vejle, Bredsten og Givskud med Ebba Thiesgård Madsen som konstitueret chef.

Nyt tropshus.

De blå i Hedehusene har nu fået eget hus, som blev indviet med parade og borgmesterord. Til lykke!

Flaskeindsamling.

Pigespejderne i Helsingør har samlet flasker ind og nået et resultat, der nåede at kuldaste selv de bedste forventninger. Omkring 800 familier ville have hentet flasker, og under selve indsamlingen meldte der sig yderligere 130. På det grundlag fik man samlet 4.500 tomme flasker, som ved salg vil indbringe 400 kr. til nye telte.

VIBE og hendes patrulje

(fortsat fra side 56)

Åh! sagde alle Hjortene — åh!!

Dorte huskede at sige tak, lige før denne frelsende engel i slacks og cottoncoat igen sprang op på sin cykel, vinkede og kørte hjemad. — Som Sct. Georg! uden at modtage belønning! sagde Esther dramatisk.

— Hun er søreme gæv, din mor! sagde Sisse med overbevisning, så var det altså dig, der havde glemt standeren, sagde hun drillende.

— Nej, nej, råbte Vibe, det var mig! Jeg skulle have haft den med hjem fra Lis i går, Dorte kom over med den —

Men hendes tilståelse blev afbrudt af Dorte, der råbte: — Lad os så komme afsted, vi må ikke spille tiden; Søm, du tager standeren og går foran, så ved vi, hvor vi har dig — og så afsted!

Glade og fulde af livsmod traskede Hjortene afsted henad landevejen.

(fortsættes)

Tegneren Thora Trilles Tinka - Tegneserie

POSTBOX

Det lader til I ka' li' den ny form for postboxen. Tusind tak for de bunker af breve, der er væltet ind af min brevkasse. Hav nu bare lidt tålmodighed til svarene strømmer ind ad jeres brevkasser.

Hvorfor har næsten ingen interesse af at korrespondere med spejderne i deres eget land? I Grønland er der for få endnu, der kan dansk. Vær søde at sende mig et brev-kort, når I får forbindelse med lande som Indien, Ghana og lign. lande, jeg hører aldrig selv derfra. *Fromse*

Der er ikke plads til kupon i bladet denne gang, men mon ikke de, der skal bruge en sådan, finder på råd. *Red.*

☆

ØKSELØBET fortsat fra side 53.

Nu fik vi udleveret et ark med tegninger af nogle øer. Man skulle skrive navnene på øerne, og da ingen af os var særlig dygtige til det, kan det godt være, vi har kaldt Bornholm for Lolland.

Et sted skulle vi lave dyrespor af gips. Det var ikke så heldigt. Vi var sent på færd, vi skulle være tilbage klokken 12, og vores spor nåede ikke at blive stift, så vi kunne ikke tage det med os.

Vi var blevet godt sultne, men nu var det heldigvis spisetid, og al mad forsvandt i stor hast.

Efter en halv times spisepause blev patruljeførerne blæst sammen og fik hver udleveret en pose hele korn. Vi skulle så finde to sten og male kornene, ælte melet og bage snobrod. Vi skulle jo også bygge bål og passe det, så der var meget at gøre. Brodet kom nu ikke på pind, det blev pakket ind i solvpapir og bagt i gløderne, og da vi åbnede pakken, lignede det et fuldkornsbrød, og det smagte udmærket.

Det var den sidste post. — Der blev så ryddet op og blæst samling. Ejeren af marken, hvor lejren havde været, fik et stort spejderhurra; lejren blev „blæst af“ af to lurblæsere, og i fire store busser gik turen tilbage til Frederiksberg rådhus, hvor der var parade til slut, og hvor pointlisten blev læst op. De to vindende hold fik hver en lejrøse og et hurra. Vi trådte af, og en dejlig dag var slut.

*Kis og Ase,
Månetroppen*

Donatello's SCT. GEORG

Omkring femtenhundredåret havde smedlavet kåret sig Sct. Georg til patron.

Donatello, kendt af alle i Firenze, lod man kalde for at mejsle helten træk.

San Michele fik den ære for Sct. Georg ly at være. I en niche stolt han står.

Se ham! Frejdig, åben står han uden angrebsvåben, kender ej til frygt.

Uforfærdet, ubeskyttet, kun til ridderskjoldet støttet mod beskueren han ser.

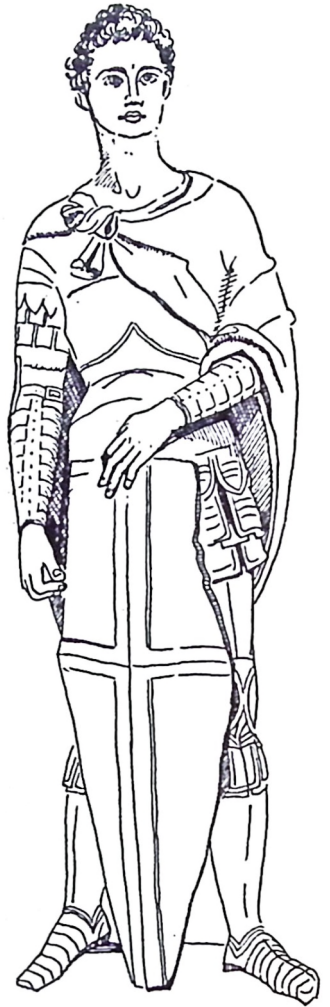
Unge, stærke er hans lemmer, kraftens fylde man fornemmer i hans musklers spil.

„Vågen, ren og modig“ var han, i de svundne sekler har han været slægtens kærne helt.

Hver af os har nok sin drage, som vi tage skal af dage i vort eget selv.

Du skal, spejder, modigt kæmpe — øj du fare frem med lempe — imod løgn og svig!

Som han skal du retten agte, efter skønhed, sandhed tragte. Kæmp! og du får sejr!
Aage Jørgensen

Udvalgt til den næste amerikarejse

8 piger mødte til den sidste spændende dyst om, hvem der skulle på en spændende flyverejse til U. S. A. til sommer.

Her er de tre heldige vindere. Fra venstre: Gerda Borup, D. D. P., der skal lede turen, Kirsten Næsby, D. D. P., Valby København, og Karen Ellegård fra K. F. U. K.-spejderne, Ødis ved Kolding.

En af opgaverne til udtagelsesproven var at fremstille et stykke typisk dansk husflid, og på billedet ser I desuden Karens bidrag, nogle sjove kogledyr (eller -folk?). Rejsen er resultatet af et udveklingsprogram med U. S. A., hvor Danmark har chancen for at sende deltagere hvert 4. år.

3 amerikanske spejdere vil således gæste Norden i sommer.

Spejderhjælp til hjemløse børn i Thailand

I har sikkert hørt, at Dronning Ingrid den 22. januar fik overrakt et pengebeløb på 50.000 kroner fra Spejderhjælpen til fordeling blandt nødlidende børn i Thailand. Disse penge, som I jo allesammen har været med til at tjene, har Dronning Ingrid sendt til den thailandske konge, og her skal I se ordlyden af Dronning Ingrids hilsen og det fine og glade svartelegram fra Kong Bhumibol af Thailand.

Thailandske børn

Kopi af telegram.

DEN DANSKE STATSTELEGRAF

TELEGRAM

København Hof

67

83

22/1 63

1917

Lfr. Majestæt Kongen

Bangkok

Today I have received a check of 7500 dollars which is a gift from the girl guides and boys scouts of Denmark to the homeless children in Thailand. May I ask Your Majesty to accept it as a token of friendship between the youth of Your country and mine. I feel assured that Your Majesty will know best how to distribute this gift and insure that it reaches those children who are most in need of help.

Ingrid.

Skilte tydeligt. Adressen skal indeholde adressatens fulde navn og sin bopæl, der er nødvendig for at telegrammet kan blive leveret. Andre betingelser for levering af telegrammer findes i de forskellige telegrafkontorers retningslinjer.

Forkortelser, der sættes foran adressen:

Run for brevtelegrammer

Overførselsstedet er afleveret i løbet af en dag eller senere.

Oversættelse af telegrammerne:

Til Hans Majestæt Kongen af Thailand!

I dag har jeg modtaget en check på 7500 dollars som en gave fra pigespejdere og drenge-spejdere i Danmark til hjemløse børn i Thailand. Må jeg bede Deres Majestæt om at modtage den som et tegn på venskab mellem ungdom fra Deres land og fra mit. Jeg føler mig forvisset om, at Deres Majestæt bedst vil vide, hvordan denne gave skal fordeles og kan sikre, at den når de børn, som har størst behov for hjælp.

Ingrid

Til Hendes Majestæt Dronning Ingrid af Danmark!

Jeg er dybt taknemmelig ved gennem Deres Majestæts telegram at erfare om gaven på 7500 dollars fra pige- og drenge-spejderne i Danmark til vor ungdom. Jeg modtager den med største glæde og med oprigtig taknemmelighed, idet jeg forsikrer Deres Majestæt, at gaven vil blive fordelt.

Bhumibol

TELEGRAM fra 1 6 TD43 F BANGKOK 24 24 1.45 THAI GOV

Adressen

ETAT HER MAJESTY

THE QUEEN OF DENMARK KH

DEN DANSKE-STATSTELEGRAF

HOFTELEGRAFKONTORET

I AM DEEPLY GRATIFIED TO LEARN FROM YOUR MAJESTIES TELEGRAM OF YOUR INTENTION TO DONATE 7500 DOLLARS AS A GIFT FROM THE GIRL GUIDES AND BOY SCOUTS OF DENMARK TO OUR YOUTHS. I ACCEPT IT WITH THE GREATEST PLEASURE AND WITH SINCEREST THANKS AND GRATITUDE WISH TO ENSURE YOUR MAJESTY THAT IT WILL BE DISTRIBUTED

BHUMIBOL

Til Sct. Georgsdag ...

Hvide handsker,

macco, str. 6-10	5,25
crepe-nylon	8,85
uld og crepe, str. 10	6,00
bomuld med uldvrang, str. 7-9	6,00
Gallasløjfe	0,60
Fløjtesnor	0,30
Hat, str. 53-60 cm	25,00
Hue, uld, str. 50-60 cm	8,50
Hue, bomuld, str. 50-60 cm	4,50

Ved bestilling på huer og hatte bedes hovedmål opgivet i cm.

Vær i god tid med bestillinger til Sct. Georgsdag

Har du regntøjet i orden?

Regnfrakker

Plastic på lærred, marineblå, stærk kvalitet med svejsede sømme, længde 80-85-90 cm 35,00
længde 95-100-105-110 cm 41,00
str. 38-46 46,00
Sydveste, str. 54-60-cm 9,25

Plastic, marineblå, stærk og smidig kvalitet, hætte, indskudt stykke foran, fylder kun lidt,
længde 80-85-90 cm 21,50
længde 95-100-105-110 cm 23,00
str. 38-46 25,50

Gummistøvler

Brune Codan Guldsegl
str. 32-35 21,25
str. 36-40 23,75

Telegrammer

med spejderløftet i kløver
med indlæg 1,25
uden indlæg 1,00
med spejdermotiv i 2 farver
med indlæg 1,00
uden indlæg 0,75

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. (01) 92 Øbro 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-14

Påskelørdag har depotet åbent til kl. 14

REDAKTØR: Ruth Estrup, Sortedam Dossing 27, København N.

POSTBOX: Fru Ellen From Petersen, Gillesager 130, Hvidovre.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø, giro 86 000, og abonnementsprisen for 1963 er kr. 8,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpskontoret i København mod forudbetaling af kr. 1,00 pr. nummer (gerne i frimærker).

TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 25. 3. 1963